

Ez S(e)M újság

A Segítő Mária Gimnázium Diáklapja

II. évfolyam, 2.szám, december

Mint „elnökasszony”...

2. oldal

Karácsony

11. oldal

Advent

5. oldal

Mi kacagtatta meg...

10. oldal

Tanárinterjú

6-7. oldal

Közérdekű

4. oldal

Kalendárium

3. oldal

Csókodból sosem elég...

9. oldal

Szabadtéri iskolanapok...

8. oldal

Szerkesztőség

12. oldal

Már kilencedik osztályban tudtam, hogy szeretnék a Diáktanácscsal komolyan foglalkozni, hisz mindig is azt csináltam, amit szeretek, de azt, hogy egyszer majd én leszek ennek a csapatnak úgymond a „vezetője”, azt soha nem gondoltam volna.

Bevallom eleinte megijedtem, mikor a többiek rám gondoltak, de próbáltam összeszedni gondolataim, hogy elvállaljam vagy mégse...

Élelmeim voltak, hogy mi lesz ha szétbomlik a csapat, vagy a társaim nem hallgatnak majd rám. De hamar szétfoszlottak ezek a kételyeim, mert ez nem rólam szól, hanem erről az erős csapatról, akik hétről-hétre szenvedéllyel, odaadással, elszántsággal és kreativitással próbálják az iskola és ezúton a diákok életét érdekesebbé, mozgalmasabbá varázsolni. Ők bíznak bennem és ezért én is bízom magamban és abban, hogy együtt sok mindent megvalósítunk az év folyamán. Eszembe jutott Curie mondása miszerint: "Hinnünk kell, hogy tehetségesek vagyunk valamiben, és hogy ezt a valamit bármi áron el kell érnünk."

Dt-gyűlést heti rendszerességgel tartunk, hogy mindig aktívak lehessünk. Bár van mikor nehézkesen megy a szervezés, mert néha nem igazán tudunk figyelni egymásra és végig hallgatni egymás mondanivalóját, de találunk rá mindig megoldást, akár egy-egy vicces beszólással. Jó hangulatban és hatékonyan telnek el ezek a gyűlések és tudjuk, hogy számíthatunk egymásra.

Ebben az évben is igyekszünk nektek sok érdekes programot szervezni, amelyre nagy szeretettel várunk jókedvvel és lelkesedéssel. Idén is lesz karácsonyi kirakodó vásár, valamint hamarosan megrendezésre kerül a floorball bajnokság, a fotópályázat, de lesz gitárest, filmet, teadélután, buli, koncert, különböző sportesemények, Gimisztár és még sok más esemény, amelyre jelenléteteket várjuk. Továbbá is működtetjük az újságot, amely megjelenítésére nagy segítségünkre vannak kisegítő tanáraink: Bogos Róbert és Pál László tanár urak, valamint a Dt-falat is igyekszünk újítani. Reméljük, hozzájárulunk ahhoz, hogy változatossá tegyük a diákéletet.

Többen is kérdezték, milyen érzés elnöknek lenni, változtatott-e az életemen, vagy más szemmel néznek-e rám az emberek. Valójában erre választ adni még én sem tudok, valószínű még több idő kell, hogy megállapítsam. Az életem annyiban változott, hogy kevesebb a szabadidőm és talán többet járok az igazgatóságon, de ezt természetesen nem bánom. Jó dolog, hogy hallgatnak rám az emberek és támogatnak, ennek nagyon örülök és köszönöm. Abban biztos vagyok, hogy az embereknek egy része másképp néz rám, de a közelebbi ismerőseimnek is megmaradok a jó barát, az osztálytárs, az iskolatárs, de mégis néha egy adott helyzetben el kell tekintenem ettől és a Diáktanács képviselőjeként kell viselkednem, ehhez kell leginkább hozzászokjak.

A legfontosabb mégis az, hogy megköszönjem Imre Krisztinának mindazt, amit tett, hiszen nélküle sem a csapat, sem én nem lennék most itt.

Nektek pedig diáktársaim jó tanulást, szórakozást és jó téli vakációt, és egyben áldott, békés ünnepeket kívánok a Diáktanács nevében is.

Bartos Tímea
Dt-elnök

DECEMBER – KARÁCSONY HAVA

December 4. - Borbála napja - Ha a Borbála napon vízbetett gyümölcság kivirágzott karácsonyra, a lány férjhezmenetelére jósoltak.

December 6. - Szent Miklós napja - Az időjárással kapcsolatos hiedelmek szerint ilyenkor már havazik, mire azt mondják: Miklós megrázta a szakállát, melyből a karácsonyi időjárásra következtek.

December 13. - Luca napja - Az esztendő legrövidebb, a téli napforduló kezdőnapja. A gazdasszony Luca napján egy marék búzát tányérkára tett, locsolta, és a búza karácsonyesti állapotából következtek a jövő évi termésre.

December 21. - Tamás - Ha Tamás reggelén friss hó esett, boldog, békés karácsonyt remélhettek.

December 24. - Ádám-Éva napja - Az adventi időszak utolsó napja. E napon állítunk karácsonyfát.

December 25. - Karácsony napja - Ez a nap a betlehemezés ideje.

December 26. - Karácsony másodnapja - István napja, termésvarázsló nap. Ha zúzmarások a fák, és kisüt a nap, akkor a hiedelem szerint jó makktermés várható.

December 28. - Aprószentek napja - A gyermekek megörvendeztetésének napja, ezen a napon megajándékozták a gyerekeket, bolondoztak, tréfálkoztak.

December 31. - Szilveszter napja - Az év búcsúztatásának vidám éjszakája.

JANUÁR – BOLDOGASSZONY HAVA

Január 1. - Újév napja - E nap időjósító, szerelmi- és esetleg haláljósító nap volt. Ha újesztendő napján szép, fényes az idő, jó lesz az esztendő.

Január 6. - Vízkereszt napja - Ha Vízkeresztkor megcsillan a víz a kerékvágásban, nem lesz hosszú a tél." Vízkereszt napja utat nyit a sok vidámsággal, muzsikával járó farsang időszakának is.

Január 18. - Piroska napja - Ha Piroska napján fagy negyven napig el nem hagy.

Január 20. - Sebestyén napja - Amikor a járványok kialakultak, a nép hozzá imádkozott.

Január 22. - Vince napja - Szép,napos idő esetén jó bortermést reméltek, rossz idő esetén viszont rossz bortermést jósoltak.

Január 25.-Pál napja - Ezen a napon pálpogácsával haláljóslást is tartottak, a családtagok számára készített pogácsákba libatollat tűztek, és akié sütés közben megperzselődött, arra halál várt a következő évben.

DECEMBER

- 7. H. - II. adventi gyertyagyújtás
- 7. H. - Mikulásjárás a kollégiumban
- 8. K. - Szeplőtelen Fogantatás ünnepe
7,30: szentmise a Gimnázium dísztermében
- 14. H. - III.. Adventi gyertyagyújtás
- 15. K. - Implom József helyesírási verseny iskolai szakasza
- 16. SZ. - Adventi vásár a kollégiumban
- 17. CS. - Karácsonyváro ünnep, az V. és IX. oszt. közreműködésével
- 18. P. - Dolgozatírási időszak lezárulása
- 18. P. - 13,00-tól elbocsátó szentmise a karácsonyi szünetre- kollégium

JANUÁR

- 4. H. - első újévi tanítási nap
- 6. SZ. - Vízkereszt ünnepe
7, 30: szentmise a Gimnázium dísztermében
- 18-29. - Tanulmányi lezárás időszaka. Idegen nyelvi kenguru
- 29. P. - Félévzáró és Maturandus ünnepély
- 30 - február 7. - félévközi vakáció

Advent 2009-ben ...

Amikor felkértek erre a gondolatébresztő néhány sorra, eltöprengtem azon, hogy mit is jelent számomra az ADVENT. Azonnal beláttam, hogy közel sem ugyanazt jelenti ez az ünnepkör ma, mint életem korábbi időszakában. Hogy mit jelentett régen, erre ma részleteiben nem emlékszem, de azt tudom, hogy mindig egyfajta készülődés, lelki megtisztulás és várakozás jellemezte ezt az időszakot. Mindez azért, hogy a Szeretet ünnepén otthonra leljen bennünk a Kisdéd, és különösen ennek a titoknak az öröme.

Ha mélyen a bensőmbé tekintek, ma másként látom az ünnep jelentőségét. Az Advent számomra ma nemcsak várakozás, -bár az is- hanem találkozás, benső kapcsolat a Mesterrel, akivel jó együtt lenni. Éppen ezért az advent ráfigyelés, napi törekvés a Vele való kapcsolatra, aztán csend és béke. S mivel ma látom ennek a kapcsolatnak az élményszerűségét, könnyebb ma megértenem azt a szegénységet, amikor csupán Karácsonykor remélünk úgy egynéhány óras találkozást azzal a Szeretettel, aki egész életünket, életünk hétköznapijait is betöltheti.

Kedves diákok! Kívánom, hogy az adventi időszakban közelebb kerüljete Ahhoz, akihez mindannyian vágyakozunk, Akire bármikor-bármiben számíhattok, és Akivel megtalálhatjátok igazán önmagatokat.

Az alábbi versajándékkal kívánok Békés, Örömteli Karácsonyt és Boldog Új Évet mindannyiatoknak!

Erdély Imre vallástanár

Groska József: Jöjj békesség fejedelme!

Jöjj békesség fejedelme!
Az egész világ téged vár,
mert oly sok háború után
békességben szeretne élni már.

Jöjj békesség fejedelme!
A megváltott nép hív és vár!
Vándor útján próbák között
félelemmel, fáradtan jár...

Jöjj békesség fejedelme!
Hozd el békeországodat!
Amelyben édeni béke
várja, a megváltottakat!

A most induló rovatunkkal szeretnénk bepillantást adni röviden a tanári szerep mögé, ezért faggatjuk kicsit tanárainkat.... Ismerjük meg a tanárainkat!

Mennyiben különbözik egy tanár élete a diákjától? Megpróbáljuk kideríteni...

Elsőként **Bálinth Erzsébet** teológia-német szakos tanárnőt kérdeztük meg.

Szerk.: Talán kezdjük a legelején! Ha jól tudjuk szeredai a tanárnő is. Ezek szerint itt töltötte egész gyermekkorát. S az egyetem után is ide tért vissza. Ha a legeslegelején, az ovinál kezdjük meg kell kérdeznünk, hogy mi volt az óvodai időszakra tekintve a legnagyobb élménye?

B. Erzsébet: Nem sokra emlékszek ebből az időszakból, de az nagyon megmaradt, mikor az egész ovi injekciót kellett kapjon. Mindenki sírt, kivéve engem. Erre nagyon büszke voltam.

Sz.: Milyen volt iskolásnak lenni?

B.E.: Végig jó tanulmányi eredményeim voltak. Számomra mindig fontos volt, hogy tudjak. „Rendes kislány” voltam, a szüleimmel sem voltak gondjaim. Az egyetem alatt pótoltam a serdülést. Az osztályom viszont nagyon jó közösség volt. Kevés fiú volt az osztályomba. Igaz abban az időszakban nem is nagyon érdekeltek. Így a férfiideálom is nagyon változó volt.

Sz.: Mikor volt először igazán szerelmes?

B. E.: Azt hiszem még az oviban. De sajnos más iskolába vitt a sors. Nem játszott nagy szerepet az életemben a szerelem.

Sz.: A mostani foglalkozása az, amit szeretett volna csinálni?

B. E.: Nem tudom, hogy véletlen volt-e, vagy ennek így kell lennie, de néha bánom, hogy a tanári pályára léptem, annak ellenére, hogy első osztályos koromban óvonénist játszottam, mint szinte minden gyerek. Mindenesetre, amit a legjobban utálok a tanításban az a javítás.

Sz.: Hoz némi sikert a tanítás vagy teljesen értelmetlennek érzi a munkáját?

B. E.: A kezdőknél látszik a haladat, de a haladókat tanítani nagyon nehéz. Szinte teljes csőd!

Sz.: Mi az, ami sikerélményt hoz a tanárnő életében?

B. E.: Kétségtelenül a gyöngyfűzés. Ez igazán örömet ad. Igaz rengeteg pénzemet elvitte. A minőségi gyöngy nagyon drága. Megpróbálhatnám eladni, de mindenki csak azt mondja rá, hogy nagyon szép, de megvenni nem akarják.

Sz.: Tervei a közeljövőre?

B. E.: Szeretnék közelebb lakni az iskolához!

Sz.: Miért? Hol tetszik lakni?

B. E.: Azt nem mondom meg. De messze!

A következő kiválasztottunk **Mirk László** magyar-néprajz szakos tanár úr volt, aki nem igazán akarta elvállalni, hogy nekünk meséljen. Végül mégis beadta a derekát!☺

Szerk.: A tanár úr nem csíkszeredai. Hol tetszett születni? Szeretnénk, ha mesélne kicsit a gyerekkoráról!

Mirk L.: Marosvásárhelyen születtem. Ott is jártam iskolába a Bolyai Farkas középiskolában. Rajongtam Bolyaiért, annak ellenére, hogy a humán tantárgyakat szerettem. Mégis muszály volt reál szakon végezmem a középiskolát. Legnagyobb élményem az 5-8-as éveimből az volt, amikor hetedik osztályos koromban pályázatot hirdettek. A pályadíj 50 lej volt, ami akkor nagy értéknek számított. Marosvásárhely történetét írtam meg. Mindenesetre sokat köszönhetek Marosvásárhelynek, mégis Csíkszeredát tekintem második szülőhelyemnek, talán azért is, mert itt ismertem meg a feleségemet is.

Sz.: Mi szeretett volna lenni gyerekkorában?

M. L.: Ötödik osztályos koromtól nem voltak gondjaim a pályaválasztással. Azóta tanár akartam lenni. Persze azelőtt voltak furcsa vágyaim. Egy darabig például utcaseprő is akartam lenni. A pénzes pályák viszont soha nem vonzottak. Szerettem a gyerekekkel foglalkozni. Ötödikben iskolát rendeztem be a konyhámba. Persze én voltam a tanár és a diák is egyben. Jó tanárim voltak felnéztem rájuk. Talán ezért is ragaszkodtam ennyire ehhez a pályához. A Bukaresti Egyetemen végeztem román-magyar szakon.

Sz.: Mikor kezdett tanítani? Mikor kerül Csíkszeredába?

M. L.: 1965-ben kezdtem tanítani Szentegyházán. Csíkszeredába kultúrvonalon keresztül kerültem. Az Ifjú munkás című hetilap székelyföldi tudósítója voltam. 1991-ben kerültem tanárként a Márton Áronba.

Sz.: Mit szeret a munkájában?

M. L.: Szeretem átadni azt, amit én is tudok. Minden órára rendszeresen készülök. Töreksem az újra. Nagyon szép élményeim vannak abból az időből, amikor a Márton Áronban tanítottam. Volt egy eset, amikor egy tizenkettedikes osztály osztályfőnöke váratlanul meghalt. Az osztály önként engem választott, hogy az utolsó évben én álljak mellettük, mint tanár. Nagyon jól esett a bizalmuk irántam. Volt még egy hasonló eset a Segítő Máriában is, csak akkor Zöld Ildikó tanárnőt kellett helyettesítenem, amikor ő beteg volt több mint fél évig. Az osztálya akkor is önként választott engem.

Sz.: Mivel szeretne foglalkozni, ha a tanári pályáról visszavonul?

M. L.: A tanárság után a nagyapai szerepet szeretném betölteni.

Három kislánynak vagyok a nagyapja. S nagy örömmel teljesítem az egészet. Szakmailag pedig néprajzi gyűjtőmunkám során összegyűjtött anyagot szeretném rendszerezni és megjelentetni.

Sz.: Sok sikert kívánunk hozzá!

A szabadtéri foglalkozások nyertesei

Idén is nagyon jó hangulatban telt a D.T. által szervezett szabadtéri foglalkozások napja Zsögödfürdőben. A szerkesztőségben úgy gondoltuk, hogy a különböző versenyszámok nyertesei megérdemlik, hogy megjelentsük neveiket ebben a lapszámban.

Focibajnokság: 1. XII. 3; 2. XI. C ; 3. X. A

A 7 próba verseny nyertes csapatainak névsora: 1. Csak Csajok; 1. Fagyos Szentek; 3. Villámok.

Almahlászatban a következők nyertek:

1. Bors Norbert; 2. Nagy Lajos; 3. Korpos Attila.

Az V-VIII-as diákok közül: 1. Csiszér Lóránd; 2. Varga Milán; 3. Dániel Krisztina.

Az evőverseny győztesei: 1. Boldizsár Tamás; 2. Szávujs Attila; 3. Tankó Tímea.

Az V-VIII-as diákok közül: 1. Dániel Krisztina; 2. Kánya Csanád; 3. Imre Norbert.

Teniszben a lányok közül: 1. Nagy Beáta; 2. Deáky Beáta; 3. Mihály Emőke.

A fiúk közül: Dániel Csaba és az Igazgató úr között holtverseny alakult ki, így harmadik Erős Roland lett.

A desszertkészítő verseny díjait a következő osztályok kapták: a XI. B; a IX. C; és a X. C.

Különdíjban a VII. osztály részesült.

Kötélhúzásban három díjat osztottunk ki: a IX- X osztályok közül a X. C nyert, míg a XI- XII osztályok közül a XII. 3. A harmadik helyezést a tanárok csapata kapta.

A legfinomabb kürtöskalácsokat a VI., X. C és IX. A osztályok sütötték.

Csókból sosem elég...

Kíváncsisággal és lelkesedéssel vártuk az indulás napját. A parkolóba már várt az autóbusz. Az indulás, mint mindig nehézkes volt, hiszen tolongás a helyekért, ki kivel éshogy hol ül? Leszámítva kisebb-nagyobb nehézségeket 50-en elindultunk hosszú körutunkra...

Első megállónk Agyagfalván volt, az emlékműnél. Nem időztünk sokat-csupán reggeliztünk és felmérgesítettük a tanárokat. A jó hangulat, a nagy beszélgetések sem maradtak el, -mihelyt megébredtek az alvók is -énekelve, vidáman nevetve, vicceket mesélve és a tájat kélmeleve haladtunk egyre előre. Segesváron bőrig áztunk, de ettől se lankadt a kedvünk... Gyulafehérvárra délután értünk. Ott két "idegenvezető" – B. Karcsi és O. Ervin, volt Segítő Máriás diákok- segítségével megismerhettük a gyönyörű Gyulafehérvári Katedrális, annak kriptáját-elidőzve Márton Áront erdélyi püspökünk sírjánál-, és a nemrég nyílt egyháztörténeti kiállítást. Utunk következő célpontja Alvinc volt, ahol megszálltunk egy éjszakára. Alvincen meleg fogadtatással, kényelmes szobákkal és mindenekelőtt meleg vacsorával fogadtak. Szállásunk bőven nyújtott felfedezni- és izgulnivalót a kíváncsi Felfedezőknak a kolostor sötét és hosszú folyósóival és egy-egy sarokban álló Tanárral szemben. Vacsora utáni szabadfoglalkozást mindenki-remelhetőleg-kihasználta, majd miután felcsendült az a bizonyos "TAKARODÓ" vezényszó....na akkor indult meg az élet Alvincen!!! Nyikorgó ajtó...halk papucs csoszogás...egy lámpa...egz telefon...asztán csend... valahonnan a távolból halk kuncogás... feszült figyelem... újabb ajtónyikorgás.... suttogás: "Ccc... ej.. csukd be azt az ajtót!".... újabb kuncogás, de ekkor már Valaki futva haladt a hang felé... de elkésett...már mindenki aludt...

Ilyen izgalommal feltöltődve indultunk el Kolozsvárra másnap reggel. A hajnali 7 órai kelés után gyors reggeli következett, majd útnak indultunk mivelhogy: "mindenütt jó, de mindenhol elkergetnek". Útközben bemutatókat hallgatunk meg, amelyek a közeli településekről, utcéljainkról szóltak pl: Nagyenyed, Torda, Meggyes, Alvinc...

Meglátogattuk Kolozsvár belvárosát, központjában levő Szent Mihály templomot, amely Erdély második legnagyobb gótikus stílusú temploma, egyike a város legrégebbi építészeti műemlékeinek. Résztvettünk a szentmisén is, ahogy jó keresztényekhez illik. Ezután a Házsongárdi temetőbe mentünk, ahol rengeteg híres személy sírját láthattuk. Ilyen például: Jakab Elek (történész, festő), Brassai Sámuel (az utolsó erdélyi polihisztor), Kriza János (püspök, néprajzkutató), Dsida Jenő, Reményik Sándor (költő), Orbán László (egyetemi lelkész, aki megmentve egyik diákját a fulladástól a Duna-deltába fulladt 2008-ban), Nagy István (író) és még sokan mások. Ezt követően szabadidőt kaptunk, körülnézhettünk a városban. Választási lehetőségünk is volt. Néhányan Bogos Beáta tanárnővel pizzázni mentek, míg mások Bogos Róbert tanár úrral a Botanikus kert növényvilágát csodálhatták meg és szendvicseztek...

Majd elindultunk haza. Az út hosszú volt és fárasztó, de jól éreztük magunkat. A busszsofőrnek – mivel a Dupla Kávé-albumot többször is meghallgattuk- köszönetképpen énekeltünk: "Csókból sosem elég, sofer bácsi..." by Kovács Z.

Végül haza érkeztünk. Remélhetőleg sok hasonló élményben lesz részünk...

Mi kacagtatta meg a Jézuskát?

József úton volt Máriával, hogy Betlehemben közölje: Dávid családjából származik. Ezt a hatóságok ugyanúgy tudhatták volna, mint a magunkfajta emberek tudják, hiszen oly régóta benn van ez az Írásban. Ekkoriban jött le Gábor arkangyal – ismét titokban – az égből, hogy utánaézzon az istállóknak, amelyben a Szent Család fog lakni. Még ennek a tisztán látó arkangyalnak is nehéz volt fölfognia, hogy miért a legszánalomraméltóbb istállóban kell az Úrnak világra jönnie, és miért csak egy jászol a bölcsője. Legalább a szeleknek akart parancsolni, hogy ne süvítsenek olyan gorombán a réseken, a felhők pedig nehogy meghatódjanak és nehogy elárasszák könnyeikkel a gyermeket. Amikor végre fény gyúlt koponyájában, figyelmeztetni kellett még egyszer, hogy csak szerényen világítson és ne olyan fényesen kápráztasson és ragyogjon, mint a karácsonyi csillag.

Az arkangyal kiugrasztott az istállóból minden állatot: a hangyákat, a pókokat, az egereket. Elképzelhetetlen, mi történhetett volna, ha egy egér idő előtt megijeszti Máriát. Csak a szamár és az ökör maradhatott benn. A szamár, mert később szükség volt rá az Egyiptomba való meneküléshez; és az ökör, mert olyan óriási nagy volt, hogy az összes mennyei seregek sem tudták volna elvinni a helyéről.

Végül egy sereg angyalkát helyezett el sorban a tető peremén. Valami kislejtőjű angyalkák voltak, olyanok, melyek csak fejből és szárnyból állnak. Csendben kellett ülniük, figyelniük, s rögtön jelt kellett adniuk, mihelyt valami gonosz megtámadta a gyermeket meztelen szegénységében. Még egyet pillantott az angyalok körére, aztán megemelte szárnyait és elsuhogott onnan.

Jó volt így. Jaj, de mégsem egészen, mivel a jászol alján a szalmában egy bolha aludt. Ez a parányi szörny megmenekült Gábor angyal elől. Persze, ez érthető is. Hisz mikor volt dolga egy arkangyalnak bolhával!

És amikor a csoda megtörtént és a gyermek testet öltve feküdt a szalmán oly vonzó és megható szegénységben, az angyalok egészen oda voltak az elragadtatástól, s galamb módjára körülrepkedték a jászolt. Némelyik balzsamillatot legeyezgetett a gyermekre; a többiek megigazgatták a szalmát, hogy egy szál se nyomhassa vagy szűrhesse meg.

Az ezzel járó zizegésre azonban felébredt az álomban alvó bolha. Halálra rémült, mivel azt hitte, kergetik, mint ahogy ez vele gyakran megesik. Körbeugrált gyorsan a jászolban, kipróbálta minden tudományát, azután a végső szükségtől hajtva belebújt a Kisjézus fülébe.

„Bocsáss meg! – suttogta izgatottan –, de nem tehettem mást; megölnek, ha elcsúpnak. Rögtön eltűnök újra, isteni felség, csak hadd nézzen körül, hogyan tehetném ezt meg.”

Körülnézett tehát és már meg is volt a terve. „Hallgass ide, – mondta. – Ha minden erőmet összeszedem és te csöndben maradsz, akkor talán el tudnám érni Szent József feje búbját. Onnan pedig az ablak-keresztet vagy az ajtót.”

„Ugorj csak! – mondta a gyermek, úgy, hogy csak a bolha érthette meg. – Csendben maradj.” A bolha ekkor ugrott, de nem tudta elkerülni, hogy meg ne csiklandozza közben egy kicsit a gyermeket.

Ebben a pillanatban az Istenanya fölírta álmából jegyesét:

„Ó, nézd csak! – mondta Mária lelkendezve – már nevet.”

A karácsonyfa története

A legszebb ünnepi szimbólum a karácsonyfa. Bármennyire is hihetetlen, alig 400 éve jelent meg a keresztény világban. Ez azonban nem zárja ki, hogy a karácsonyfa gyökerei nem az elmúlt évezredekbe nyúljanak vissza. A régi rómaiak például babérkoszorút díszítettek fel, ami az élet megújulásának jelképe volt.

A karácsonyfa mai változata Németországból származik. Feltehetően Luther Márton, a protestáns vallásreformor állított először karácsonyfát. A XVII. századra a német evangélikusok körébe a karácsonyfa már jórészt tradícióvá vált.

Hazánkban a XIX. század második felében vált igazán hagyománnyá fenyőfát díszíteni. De igazán csak 1867 után terjedt el, először csak a nemesi és a nagypolgári lakásokban, majd kis idő múlva a társadalom széles körében.

A karácsonyfadísz kezdetben alma, dió, mézeskalács, gyertya volt. A karácsonyfa díszítése sokat változott az elmúlt évek alatt. A korábbi díszeket felváltották a szupermarketekben kapható színes üveggömbök, szalagok, fából vagy textíliából készített díszek vagy akár a szaloncukor. A gyertya helyett napjainkban inkább égősort használnak, ami lehet színes, fehér, de akár zenélhet is. A díszek nagy választékából mindenki megtalálhatja a számára leginkább tetsző darabokat, így mindenki karácsonyfája olyan lehet, amilyennek mindig is álmodta.

Tanulságos történet – a valódi gazdagságról

Egyszer egy jól kereső apa úgy döntött, elviszi vidékre hétéves kisfiát azzal a céllal, hogy megmutassa neki, milyen szegény emberek vannak, és hogy a gyermek meglássa a dolgok értékét, és felfogja azt, hogy milyen szerencsés családban él.

Egy egyszerű falusi család házában szálltak meg, ahol egy napot és egy éjszakát töltöttek. Amikor a vidéki út végén tartottak, az apa megkérdezte fiát.

– Nos, mit gondolsz erről az útról?
– Nagyon jó volt, apa!
– Láttad, hogy némelyek milyen szükségben és szegénységben élnek?
– Igen.
– És mit láttál meg mindebből?
– Azt, apa, hogy nekünk egy kutyánk van, nekik négy. Nekünk egy medencénk van otthon, ők meg egy tó partján laknak. A mi kertünket lámpák árasztják el fénnel, az övékére pedig csillagok világítanak. A mi udvarunk a kerítésig tart, az övéké addig, amíg a szem ellát. És végül láttam, hogy nekik van idejük beszélgetni egymással, és hogy boldog családként élnek. Te és anyu viszont egész nap dolgoztok, és alig látlak titeket.

Az apa csak fogta a kormányt, vezetett csöndben, mire a kisfiú hozzátette:

– Köszönöm apa, hogy megmutattad, milyen gazdagok is lehetnénk.

Főszerkesztő:

Imre Kiszтина

Felelős szerkesztő:

Bartos Tímea

Szerkesztőségi tagok:

Kristály Beáta

Szabó Noémi

Tankó Andrea

Bors Norbert

Design:

Biró Andor

Tördelő:

Pál László

Korrektúra:

Bogos Róbert

Írhattok nekünk az:

smdiaktanacs@yahoo.com-ra.

*Kellemes karácsonyt és
békés, boldog új évet!*

Humor

Pistike rohan az anyjához :

- Anya, anya, ég a karácsonyfa!
- Az nem ég, hanem világít kisfiam!

Úgy 10perc múlva:

- Anya, gyere mert mostmár a függöny is világít!

A skót kisfiú megkérdezi az apjától:

- Apa, mi lesz karácsonykor a fa alatt?
- Parketta, kisfiam.

Két kiskölyök sétál hazafelé hittanóráról.

- Te beveszed ezt az "ördög elvisz" dumát?
- Á, tudod hogy volt a Télapóval is, ez is biztos csak az apukád...

Óvodások beszélgetnek:

- Milyen karácsonyfátok van?
- Műanyag.
- És járt nálatok a Mikulás?
- Igen, de az se volt igazi.